

Lillæg A. Sp. 1354. Flertallet af det i Lands-thinget nedfattede Udvalg udtaler i sin Betænkning, jfr. Rigsdagstidende 1873—74 Lillæg B. Sp. 777, at det „har fundet overveiende Grund til at fastholde Landsthingets i Sæssionen 1871—72 afgivne Votum, hvorved Thinget, hvad Skibsafgiften i udenrigsk Fart angaar, udtalte sig for, at den nuværende Afgiftsats af 50 Ore pr. Ton burde bibeholdes“. „Flertallet“, hedder det videre i Betænkningen, „har nemlig ikke kunnet overbevise sig om, at Thinget har set urigtig, naar det har antaget, at den Interesfe, det for Landets Borgere kunde have at faae denne Afgift nedsat efter Regeringens Forslag, vilde staa i et altsor utilstreffeligt Forhold til det Tab, Statskassen vilde lide ved Nedsættelsen. Saa meget mere finder Flertallet Grund til at tilraade Bibeholdelsen af Skibsafgiften for den udenrigske Fart, som det føler sig overbevist om, at der er andre af de i Lovudkastet omhandlede Afgifter, som det vilde være til langt større Fordel for Befolkningen at erholde ophævede eller nedfattede, forudsat at man vilde gaa ind paa det deraf flydende Indtægtstab“. Særlig fremhæves saaledes Toldafgifterne paa Naastoffer eller Hjælpstoffer for den indenlandske Industri.

Lovforslaget naaede ikke til 2den Behandling, og senere har intet andet Forslag angaaende Skibsafgiften i udenrigsk Fart foreligget Landsthinget før det, der nu er overfendt fra Folkethinget. Dette sidstnævnte Thing har fra tidligere Tid indtaget en væsentlig anden Holdning overfor Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Reform end Landsthinget. I Samlingen 1871—72 har det saaledes ved 3die Behandling af Lovforslaget om Skibsafgiften enstemmig vedtaget et Vædringsforslag, gaaende ud paa, at Afgiften i udenrigsk Fart for privilegerede Nationers Skibe skulde bortfalde fra 1ste April 1873. I Samlingen 1872—73 vedtoges samme Forslag enstemmig ved 2den (og sidste) Behandling af Loven om Told- og Skibsafgifter og nu har Folkethinget atter enstemmig vedtaget det foreliggende Lovforslag.

Udvalget anser det for en Selvfølge, at Landsthinget vil gjøre, hvad der staaer i dets Magt for at komme overens med Folkethinget om denne Reform, og selv de Medlemmer af Udvalget, der af de tidligere anførte Grunde helst ønske Afgiften bevaret, som den er, eller for hvem Unsikkerheden af en Forandring i hvert Fald ikke staaer klart, have derfor ment ikke ubetinget at burde fraraade Reformerne; men paa den anden Side har dog Udvalgets Flertal (Brasch, Dreising, Haffner, Mathen, Ploug, Schlegel og Thygeson) ikke paa nogen Maade kunnet tilraade Thinget at vedtage det ovenfendte Forslag saaledes, som det foreligger. Naar der nemlig som en særlig Grund til nu at vedtage Skibsafgiftens Ophævelse er henpeget paa den Mulighed til Transit-handelens Udvidelse, som derved vilde aabnes, da kan Flertallet

ikke tillægge dette Hensyn nogen afgjørende Betydning, thi det vilde formentlig under alle Omstændigheder være usforsvarligt for en saa usikker Muligheds Skyld at paalægge Statskassen et Offer af henved 800,000 Kr. aarlig. Dernæst har Flertallet ikke kunnet anerkende det Veretigede i Forbringen paa Skibsafgiftens fuldstændige Ophævelse. Den nuværende Skibsafgift er ved Lov af 4de Juli 1863 § 51 sat istedetfor Lastpenge, Fyrrpenge og Skibsklareringsportler, og et Beløb, svarende til de to sidstnævnte Afgifter, vilde formentlig i hvert Fald med Billighed kunne afkræves Skibene, saameget mere som de forskellige Foranstaltninger, Staten træffer i Skibsfartens ubelukkende Interesfe, aarlig udkræve meget betydelige Summer. Selv om man imidlertid vilde afse herfra, har dog Flertallet anset det for usforsvarligt at vedtage et Lovforslag, der paafører Statskassen et saa betydeligt Indtægtstab som det, hvorom der her er Tale, trods Finantsministerens bestemte Erklæring om, at han af Hensyn til Statskassens forudsæelige Behov ikke vil kunne afse Indtægten.

Som Følge heraf vilde Udvalgets Flertal under alle Omstændigheder kun kunne have tilraadet Thinget at vedtage Forslaget med Vædringer, som enten kunde være gaaede ud paa at foreslaa blotte Nedsættelser i Afgiften, der ikke nødvendiggjorde en Erstatning for Statskassen, eller en Ophævelse af den mod Kompensation i andre Slatter. Hvad det første Alternativ angaar, skal Flertallet erklære, at det efter Omstændighederne ikke vilde have modsat sig en passende Nedsættelse af Skibsafgiften, hvis en saadan var bragt i Forslag, som Finantsministeren havde erklæret at kunne gaa ind paa. Men derimod har Flertallet ikke ment selv at burde stille Vædringsforslag i denne Retning. En Nedsættelse af Afgiften kan variere meget i Henseende til Størrelsen og tænkes iværksat paa meget forskellige Maade, dels som gennemgaaende, dels som partiel f. Ex. ved Lempefæser for Skibe, som seile i Paketfart eller for Skibe under en vis Drægtighed eller for udgaaende i Madsætning til indgaaende Skibe; den nærmere Overveielse af disse forskellige Muligheder maa imidlertid paahvile Regeringen, som er i Besiddelse af det Overblik over Forholdene, der udkræves for at indbefomme det borgerlige Samfunds Krav, uden at tilføje sætte Statskassens Interesfe. Dertil kommer endelig endnu den Hovedbetragtning, at Flertallet ikke ved at foreslaa en Nedsættelse af Afgiften uden Bederlag har villet foregribe Gjenmeførelsen af det andet Alternativ.

Hvad dette Alternativ angaar, har Flertallet imidlertid anset det som liggende ganske udenfor sin Opgave at foreslaa en Skat, der kunde kompensere det Tab, som Skibsafgiftens Ophævelse vilde paaføre Statskassen. Naar saaledes det i Samlingen i 1871—72 forelagte Forslag til Skibsafgiftens Ophævelse var sat i Forbindelse